

OD AUTORKY BESTSELLEROV PODĽA USA TODAY

*Ukryté
srdce*

Druhý diel série Cherry Tree Harbor

Melanie Harlow

Ukryté srdce

Melanie Harlow

Preložila Miroslava Molnárová

**ZELENÝ®
KOCÚR**

Z anglického originálu Melanie Harlow: Hideaway Heart preložila
Miroslava Molnárová.

Translation © 2024 by Miroslava Molnárová
Zodpovedná redaktorka: Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra: Darina Kližanová

Copyright ©2023. Hideaway Heart by Melanie Harlow. Published by
arrangement with Bookcase Literary.
Agency, RF Literary Agency, and Corto Literary.
Slovak edition © 2024 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín,
Slovensko
Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Grafická úprava: Design Amorandi
Návrh obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-30-7
EAN 9788069010307

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie
byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu
nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte
si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete pirátstvo a rešpektujete
nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti
sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využitie. Akákoľvek
podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými
udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani
tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou
stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

*Venujem Catherine Cowlesovej.
Ďakujem, že si si všimla,
keď som sa ako žena ocitla v nebezpečenstve,
a zachránila ma.*

Prvá kapitola

Xander

UZNÁVAM. Mám ego.

Nie som ale žiadny debil, vlastne si myslím, že je so mnou fakt brutálna sranda. Dosť si verím, a keď treba niečo spraviť, jednoducho to urobím. A pomenujem všetko tak, ako to je.

Viem byť aj milý. Verím vo férovosť boja, druhé šance a svoje úcty si platím. Preto keď mi v stredu večer zavolał Kevin Sullivan a požiadal ma o láskavosť, ani som nezaváhal.

„Nemusíš sa pýtať dvakrát, Sully,“ povedal som mu, otvoril si posuvné presklené dvere a vyšiel von na terasu. Pred chvíľou som si bol zabehať a spotil som sa. „Len mi povedz kedy a kde.“

Na druhej strane linky sa ozval rehot. „Nechceš najprv vedieť, o čo ide?“

„Je mi to jedno. Viem, že ti to dlhujem.“ Na pravej nohe mi zostali jazvy, ktoré sa pre mňa stali každodennou pripomienkou dvoch vecí – hrdinstva muža, s ktorým som práve telefonoval, a toho, ako blízko smrti som sa pred šiestimi rokmi ocitol.

„Ide o prácu,“ povedal mi.

„Tak hovor,“ chytil som si chodidlo pravej nohy a ponáľhoval ju. Tých osem kilometrov mi dnes dalo poriadne zabráť

a aj mi to dlhšie trvalo. Vinil som z toho augustovú horúčavu. Alebo za to mohlo to moje zranenie. Určite to však nebolo mojím vekom – síce som už mal tridsaťjeden, ale cítil som sa na osemnásť.

Väčšinou.

„Viem, že si to už dlhší čas nerobil, ale...“

„Až tak dlho to zas nie je,“ ozval som sa. „Z *Cole Security* som odišiel pred pol rokom.“

„To som počul. Fakt si sa vrátil domov a otvoril si bar?“

„Ešte nie je úplne zariadený. Kúpil som ho iba teraz v lete, no potreboval dosť veľkú prerábku. Ak pôjde všetko podľa plánu, o tri týždne ho otvorím.“ Čo vlastne znamenalo, že som teraz naozaj nemal čas na bočné kšefty. Ak ma však Sully skutočne potreboval, nejako sa s tým popasujem. „Tak mi povedz, o čo ide. Je to niečo tu doma alebo v zahraničí?“

„Doma. Vlastne takmer na tvojom dvore.“

„Na mojom dvore?“

Vôbec mi to nedávalo zmysel. V súčasnosti som žil s otcom v dome, kde som ako dieťa vyrastal so svojimi štyrmi súrodencami. Obzrel som sa na trávnik, ktorý som už kosil hádam aj tisíc ráz, na záhon ruží, ktorý mama tak milovala a otec sa oň dodnes príkladne staral práve kvôli jej pamiatke, a na javor týčiaci sa do výšky. S bratmi sme naň zvykli liezť, zatiaľ čo naša malá sestra dolu fňukala, že aj ona sa s nami chce hrať na pirátsku loď.

Mal som v pláne sa odtiaľ v lete odsťahovať, no bar zhltol všetky moje úspory. Už som si aj vyhliadol dom neďaleko brata Austina a jeho rodinky. Musel som si však vybrať, či zaň zaplatím zálohu alebo kúpim zvukový systém do baru *Pub u Buckleyho*. Rozhodol som sa pre ozvučenie. Chcel som, aby to tam bolo útulné, ale aj luxusné. Malo to byť miesto, kam si v pohode vezmete bejzbalovú čapicu, ale pri pozeraní zápasu si tu vypijete bohovsky drahú whisky.

„Som v mestečku *Cherry Tree Harbor* v Michigane, Sully,“ povedal som a zviezol som sa do jedného z kresiel na terase. „Kto by už len tu potreboval ochranku?“

„Moja malá sestra.“

Snažil som sa spomenúť si, či sa Sully niekedy zmienil o súrodencovi. Pred mojím zranením sme sa poznali iba pár mesiacov, no ako najčerstvejší nováčik vo vojenskej elitnej jednotke SEAL si uvedomoval, že ho musí byť viac vidieť než počuť. „Ani si nepamätám, či si mi niekedy o sestre hovoril.“

„Jej pravé meno je Kelly Jo Sullivanová, ale inak je známa pod umeleckým menom Pixie Hart.“

„Pixie Hart, tá country speváčka? To je tvoja sestra? Ako to, že o tom nič neviem?“

„Veľmi o tom nehovorím,“ pripustil. „Ľudia sa potom správajú čudne. A ja sa ju snažím chrániť.“

„Rozumiem.“ Aj ja som mal tieto ochranárske sklony. Ale, dopekla! Ozajstná celebrita?!

Zachmúril som sa, keď som sa rozpomenul na ten jediný raz, keď som pracoval ako ochranka pre jednu rockovú kapeľu. Ignorovali všetky bezpečnostné opatrenia, rozbíjali hotelové izby a všeobecne sa správali ako opití, nadradení fagani, pri ktorých bolo priam nemožné robiť si svoju prácu.

Lenže teraz išlo o Sullyho. Nemohol som ho odmietnuť.

„A čo teda potrebuješ?“ poškriabal som si bradu. „Ide o ochranku na koncert alebo tu má byť nejaký hudobný festival?“

„Nie. Počas dvojtýždňovej dovolenky potrebuje ochranku dvadsaťštyri – sedem.“

„Dva týždne v jednom kuse?“ Tá práca sa mi javila čoraz menej prijateľná. „Sully, naozaj ti chcem pomôcť, ale práve sa chystám otvoriť podnik. Nemôžem odísť z mesta.“

„Nemusíš nikam chodiť,“ povedal potichu. „Na prvé dva septembrové týždne si prenajala ubytovanie neďaleko *Petoskey*. To nemáš ďaleko, nie?“

„Hej, je to blízko,“ vyslovil som ostražito.

„Nemala by tam zostávať sama, nech si tvrdí, čo chce.“

„A čo tvrdí?“

„Trochu sa na tú predstavu samoty upla.“

„A pod tým ‚trochu‘ si mám predstaviť čo?“

„Povedala niečo v zmysle: *Nechcem tu počas dovolenky trpieť nejakého šaša z elitnej jednotky Navy SEAL.*“

Zasmial som sa. „To sa mi zdá viac ako iba trochu.“

„Potrebuje ťa, Xander. Prenasledujú ju paparazzovia, búchajú jej na okná auta. Kadejakí čudáci sa jej prehrabávajú v odpadkoch. Práve sa vrátila z totálne vypredaného turné. Sledovali ju tam na každom kroku.“

Zamračil som sa. „A ona vari nemá svoju ochranku?“

„Mala, ale to boli iba takí úbohí klauni najatí nahrávačou spoločnosťou. Minimálne jeden z nich predával informácie fotografom – o tom, v ktorom hoteli sa ubytovala, kedy z neho odchádza a kedy prichádza, kde a v ktorej reštaurácii má rezerváciu a kam sa chystá nakupovať.“

„Kreténi,“ zamrmľal som si.

„Všetkých vyhodili, no jeden sa jej vyhráza žalobou. Navyše je tu ešte aj jej bývalý, ktorý má pocit, že ju stále vlastní.“

Naježil som sa „Kto to je?“

„Duke Pruitt.“

„Henten?“ Urobil som grimasu, akoby som zacítil smrad.

„Jeho hudba je príšerná.“

„Ani ja nie som jeho fanúšik.“

„Obťažuje ju?“

„Kelly vraví, že si s ním vraj poradí, ale ten chlap je chumaj. Roky sa k nej správal ako k handre a teraz, keď mu konečne dala kopačky, ju chce späť.“

„Možno nie je práve najlepší čas na dovolenku,“ podotkol som.

„Vraveli sme jej to, ale ona trvá na tom, že to zvládne, hoci má tak meter päťdesiat a jedinou jej zbraňou je hlasité jačanie. Navyše, každý deň pridáva príspevky na sociálne siete, mám pocit, že ľudia veľmi rýchlo prídu na to, kde práve je.“

Povzdychol som si. „Sociálne siete by si mala vypnúť.“

„Tvrdí, že to nemôže urobiť a vraj to ani nie je nutné.“

Isteže si to myslí. Veď je to celebrita, ktorá vie všetko najlepšie. „Má v tom dome, kde sa chystá dovolenkovať, aspoň namontované kamery?“

„Zjavne nie.“

Znova som si povzdychol. Tentoraz hlasnejšie.

„Pozri, viem, že žiadam priveľa, no keby som bol v štátoch, išiel by som tam s ňou sám. Lenže som nasadený na misii a čoskoro budem odpojený od všetkých sietí. Niečo mi hovoria, že by nebolo dobré ju tam nechať takto samu, kadekomu a kadečomu napospas. A svojej intuícii verím. Aj ty by si to tak urobil, keby išlo o tvoju sestru.“

„Máš pravdu. Urobil by som to isté.“

„Si jediný, komu verím, ak ide o sestrinu bezpečnosť. Urobíš to?“

Isteže to urobím. Aj keby mi tento kšeft totálne šiel na nervy. Sully mi predsa zachránil život a ja som mu tu dlhoval. Jeho dôvera pre mňa znamenala naozaj veľa. „Dobre, pôjdem tam.“

„Skvelé.“ Zjavne sa mu uľavilo. „Ubytovanie, čo si prenajala, bude určite príjemné. Síce sme vyrastali skromne, ale teraz si rozhodne vie dopriať luxus. Navyše, ja ti za to veľmi dobre zaplatím.“

„Trhni si, vieš dobre, že peniaze od teba nevezmem.“

Zasmial sa. „Mal by si sa s ňou najprv stretnúť, skôr než tie peniaze odmietneš. Vie byť milučká, ale aj poriadne bezočivá.“

„Presne ako moja sestra Mabel.“

„Určite si poradíš. Nech ti povie hocičo, nesmieš ju tam nechať samu.“

„Kedy ma tam potrebuješ?“

„Príde vo štvrtok.“

„Akože už zajtra?!“

„Hej. Prepáč, že ti to dávam vedieť na poslednú chvíľu.“

Kurva. Na prípravu mi zostávalo menej než dvadsaťštyri hodín. „Pošli mi adresu.“

„Pošlem,“ povedal a odmlčal sa. „Kamoško, prosím, postaraj sa, nech je v bezpečí.“

S posledným hlbokým výdychom som sa vzdal a prijal skutočnosť, že nasledujúce dva týždne budem opatrovať rozmazanú hviezdičku, ktorá ma pri sebe rozhodne nechce. „Postarám,“ slúbil som. „Máš moje slovo.“

Neskôr v ten večer som zašiel autom do domu k bratovi Austynovi. Našiel som ho v garáži, ktorá mu slúžila ako dielňa. Cez deň pracoval s otcom v rodinnej firme Dvaja Buckleyovci. Ponúkali rôzne stavebné renovácie. Prednedávnom však Austin konečne otcovi oznámil, že chce z firmy odísť a začať vlastné podnikanie s výrobou nábytku z recyklovaného dreva.

Trvalo mu celú večnosť, kým sa odhodlal otcovi povedať, že túži robiť čosi iné. Neustále som doňho kvôli tomu zapáral (veď na čo sú súrodenci, však?). Chápal som, prečo bol k otcovi taký lojálny. Mama nám zomrela, keď sme boli ešte malí, a otec nás odvtedy vychovával úplne sám. Teda nie úplne. Austin, ktorý mal iba dvanásť, keď mama zomrela, zobral na seba toľko zodpovednosti, koľko by rozhodne nemal mať na pleciach žiaden siedmak. Som od neho mladší iba o rok, ale on bol vždy vyzretejší ako ja. Aspoň tak o desať rokov. Kým

ja som na strednej naháňal dievčatá a lámal športové rekordy v cezpoľnom behu, plávaní a atletike, on pomáhal otcovi s mladšími súrodencami. A pravidelne mi nakopával zadok. Asi preto, že si nemal kde inde vybiť energiu.

Neprekážalo mi to. Rád som sa bil.

No ten chumaj mal fakt talent. Z obyčajných dverí zo stodoly dokázal vyčarovať čosi bohovsky nádherné. Napríklad taký kuchynský stôl. Vlákmal som ho do stávky, aby mi vyrobil bar pre môj podnik *Pub u Buckleyho*. Stavil som sa s ním, že nebude schopný odolať pestúnke, ktorú na leto zamestnal, a že ju napokon pretiahne. Nevydržal ani dva týždne.

A ten bar bol hotové umelecké dielo!

„Ahoj,“ pozdravil som. Obslúžil som sa sám a vzal si pivo z chladničky. Potom som sa posadil na lavicu, kde mával náradie.

„Čau.“ Ani len nezdvihol pohľad od dosiek na pracovnom stole. „Daj si pivo, nehanbi sa.“

Uškrnul som sa. „Vďaka. Dám si. Podám ti jedno?“

„Nie.“

„Veronica je doma s deťmi?“

„Čoskoro prídu. Išli po večeri na bicykloch do mesta na zmrzlinu.“

Odpil som si z fľaše. „Dnes mi volal Kevin Sullivan.“

„Ten chlap, čo ti zachránil život?“

„Hej. Potrebuje odo mňa láskavosť.“

Austin na mňa konečne pozrel. „Dúfam, že si mu povedal áno.“

„Isteže,“ odfrkol som si.

Spokojne prikývol.

„No kiežby odo mňa chcel radšej niečo iné.“

„A čo potrebuje?“

„Ochranku pre svoju sestru.“ Vysvetlil som mu, kto je jeho sestra a prečo sa obáva nechať ju na dovolenke samu.

„Dofrasa! Takže budeš dva týždne bývať s Pixie Hart?“

„Nebudem s ňou bývať,“ povedal som popudene. „Budem jej počas pobytu v Michigane poskytovať ochranu. Osobnú ochranu.“

„Komu?“ Do garáže vošla Veronica s Austinovými sedemročnými dvojčatami Adelaide a Owenom.

„Pixie Hart,“ odvetil som.

Adelaide tak zapišťala, až mi takmer praskli bubienky v ušiach. „Pixie Hart! Milujem Pixie Hart. Ty sa s ňou stretneš?“

„Bude s ňou bývať,“ povedal prosto Austin.

Zazrel som naňho. „Sľúbil som svojmu kamarátovi, že ju budem ochraňovať, a to je všetko, čo sa s ňou chystám robiť. A ani sa mi do toho veľmi nechce.“

„Prečo nie?“ opýtal sa Owen. „Je slávna.“

„Práve o to ide. Pracovať so slávnymi ľuďmi je niekedy jedna veľká otrava. Neradi počúvajú, keď im povieš, čo môžu a čo nie. Myslia si, že pre nich neplatia žiadne pravidlá.“

„Tak prečo si tu prácu vzal?“ opýtala sa Veronica.

„Pretože jej brat mi zachránil život na misii v Afganistane,“ vysvetlil som. „Niesol ma uprostred paľby do bezpečia takmer celý kilometer. Dvakrát ma postrelili do nohy.“

„Ten musí byť fakt veľmi silný,“ ozval sa Owen. „Veď si väčší ako tatko.“

„No nie zas až o toľko väčší,“ zaprotestoval Austin. Odjakživa ho štvalo tých päť centimetrov, o ktoré som ho prevyšoval.

Bože, ako som si len užíval ten náš výškový rozdiel.

„Takže sa chystáš do Nashvillu?“ zaujímala sa Veronica. Medzitým sa posadila do prúteného kresla za chladničkou. Bola to vysoká modrooká blondínka. Dokonale kontrastovala s mojím počerným bratom. Ten mal tmavé oči i vlasy. Ja som sa naňho veľmi podobal, ibaže som bol vyšší, potetovanejší a mal som lepšie zarastenú bradu.

„Nie,“ povedal som. „Prenajíma si chatu tu, kdesi v lese neďaleko *Petoskey*, takže asi budem musieť posunúť otvorenie baru. Aj keď som už propagoval dátum otvorenia.“

„Prečo?“ prekvapene sa opýtala Veronica.

„Pretože tu nebudem tak často, aby som sa mohol starať o jeho prevádzku. Potreboval by som dočasného manažéra alebo čo.“

Veronica si pritiahla kolená k brade a zatvárala sa zamyslene. „Možno by som ti mohla pomôcť, aby si nemusel posúvať otvorenie.“

„Vďaka, no budeš mať predsa kopec práce v tanečnom štúdiu, nie?“ Veronica bola kedysi profesionálnou tanečnicou v New Yorku. Teraz si otvárala štúdio v budove, kde kedysi bývala tanečná škola. Austin jej to tam pomáhal prerobiť.

„Sú to iba dva týždne,“ pokrčila plecami. „Austin ešte aj tak stále pracuje na prerábke. Myslím, že zvládnem oboje. Iba mi povedz, čo potrebuješ, a ja to zariadim.“

„Zachránila si mi život,“ povedal som nadšene. „Ďakujem!“

Potom ku mne podišla Adelaide. Tvárila sa veľmi nádejne. Na bielom tričku jej svietil mentolovo-zelený flak od zmrzliny. „Stretnem sa s ňou, ujo Xander?“

„Možno.“ Potiahol som ju za jeden vrkoč. „Tešíš sa, že sa už o týždeň začína škola?“

„Áno,“ povedala. „Čo keby som vzala Pixie Hart do školy? V rámci projektu Ukáž a porozprávaj.“

„Myslím, že asi bude chcieť zostať v ústraní,“ povedal som neteri a bolo mi veľmi ľúto, že ju tým sklamem.

„Čo to znamená?“ pýtal sa Owen s čokoládovými fúzmi od zmrzliny. „Zostať v ústraní?“

„Chcem tým povedať, že sa nebude chcieť ukazovať,“ vysvetlil som. „Aby ju tu fanúšikovia a fotografi, ktorí ju všade prenasledujú, nenašli a neobťažovali. Vlastne nechce pri sebe

mať ani *mňa*. Očividne jej predstava ochranky vôbec nevonia.“

„Prečo?“ zaujímal sa Austin.

„Pretože jej pravdepodobne hrabe. Celebrity to nemávajú v hlave v poriadku.“ Napil som sa piva. „A aj preto, že jej predchádzajúca ochranka porušila mlčanlivosť, takže teraz asi pravdepodobne nedôveruje nikomu. Kevin mi povedal, že vehementne odmieta, aby ju na dovolenke obťažoval nejaký šašo a miešal sa jej do vecí. To mi ozrejmil až po tom, čo ma donútil prisahať, aby som na ňu dal pozor a nespustil ju z očí.“

„Och, dofrasa,“ povzdychla si Veronica.“

Austin sa zarehotal. „Tak to teda veľa šťastia.“

„Vieš ty čo? Ja ho nepotrebujem,“ povedal som sebavedomo a napriam som chrbát. „Mám predsa šarm a charizmu. Nakoniec ma bude zbožňovať.“

„Och, ty si číslo,“ zasmiala sa znova Veronica.

Braček iba pokrútil hlavou. „A čo ak sa tak nestane?“

„Tak nič,“ mykol som plecami. „Bude to s mnou musieť vydržať.“

Zbalil som si tašku a rozhodol som sa, že si niečo o Pixie Hart vygooglim. Klikol som na zopár fotografií z výsledkov vyhľadávania.

Dofrasa.

Nemohol som to nijako zaprieť. Sullyho sestra bola veru riadna kočka.

Síce nie môj typ – nemal som rád všetok ten prehnaný, trblietajúci sa mejkap a nóbl šaty, ale ak som mal byť objektívny, Pixie Hart bola fakt kus.

Ohnivé červené vlasy jej siahali do polovice chrbta, pleť jej žiarila hádam i v tme, vo veľkých zelených očiach jej svietili zlaté fliacky, nehovoriac o tom veľkom hollywoodskom úsmeve s oslepujúco bielymi zubami. Nebola vysoká. Sully to spomínal. Nosila vysoké topánky, aspoň to som si všimol na fotografiách z červeného koberca. A aj trblietavé šaty, lesklý rúž a výrazne nalíčené oči. Nechty mala dlhé a špicaté a natreté lakom farby ladiacej s outfitom.

Na niektorých fotografiách vedľa nej stálo to preceňované hovädo Duke Pruitt. V country hudbe patril k zvučným menám a zahral si aj v zopár filmoch. Bol o dosť starší, mal okolo štyridsiatky alebo tak nejako. Bol známy svojou zbierkou luxusných veteránov a naivných mladých speváčok. Nepochyboval som o tom, že sa rozviedol už aspoň trikrát.

Trošku som sa v tom pohrabal a zistil som, že počas trojročného vzťahu sa neustále rozchádzali a znova dávali dokopy. Všetky fotografie, čo som našiel, boli minimálne spreď pol roka. Na jej instagramovom účte som po ňom už nenašiel ani stopy.

Prešiel som jej profil a našiel som aj jej prirodzenejšiu podobu. Namiesto opätkov mala čižmy a namiesto šiat džínsy, kovbojský klobúk a vlasy iba jednoducho zopnuté do chvosta. Žiadna bujná hriva. Bolo tam aj zopár záberov z profesionálneho fotenia – na jednom bežala bosá po poli v spoločenských šatách (zdalo sa mi to smiešne), na ďalšej zas sedela sama v reštauračnom boxe, v podobnom ako *U Moea*, a cez slamku popíjala mliečny kokteil (v skutočnosti však možno mlieko ani nepila) a na inej fotografii stála uprostred potôčika vo veľmi úsporných rifľových šortkách a bikinovom tope a špliechala okolo seba vodu. Na tejto snímke jej v tom tope bolo vidieť bradavky, preto som to radšej okamžite preklikol. (A tým okamžite myslím po tom, čo som si to poriadne priblížil a pozrel som si to, čo som fakt nemal).

Išlo predsa o Sullyho sestru. A teraz už aj o moju klientku. Všetko, vrátane mojich myšlienok, musí zachovávať stopercentnú profesionalitu.

Vrátil som sa späť do vyhľadávania o Pixie Hart, zaklikol som novinky a prešiel niekoľko titulkov. Okrem množstva klebiet o jej vzťahu s Dukom Pruittom (väčšina sa zhodla na tom, že ich vzťah stroskotal, pretože ju podvádzal) som našiel aj článok o tom, ako úspešne odspievala celý koncert v *Greenville* aj napriek tomu, že mala žalúdočné problémy z pokazeného jedla, a aj o návšteve detskej nemocnice vo Filadelfii či o tom, ako prišla na svoju strednú školu zaspievať národnú hymnu, aby tak vyzbierali peniaze na nové uniformy školskej pochodovej kapely. Hovorilo sa o nej ako o miláčikovi country hudby.

Prečítal som úplne celý článok opisujúci jej skromné začiatky, jej putovanie po country festivaloch, účinkovanie v svadobných kapelách, až kým v dvadsiatich dvoch nevyhrala súťaž *Nashville Next* a tá započala jej kariéru. Pár rokov nato vystupovala ako predskokanka iných umelcov a napokon odštartovala aj vlastné turné.

Prezrel som si aj zopár recenzií jej hudby, väčšinou zneli pozitívne, až na niekoľko komentárov nesúcich sa v duchu, že je iba ďalšou vyumelkovanou bábikou, ktorú vyprodukovala nahrávacía spoločnosť. Teda kopec ničím nepodložených kecov. Niektorí sa sťažovali, že jej osoba je hanbou country hudby. Ale našiel som aj množstvo chvály na jej „medové vokály s tou správnou dávkou drsnosti“ či na „jej podmanivý pop-country šarm“ a na jej cit pre „rovnováhu medzi baladickosťou a odviazanou zábavou v tvorbe“. Podľa jedného kritika na gitare hrala „znesiteľne“ a mala „obmedzený rozsah“, ale vo všeobecnosti bola väčšina článkov pozitívna. Veľa novinárov sa v nich vyjadrilo, že jej nechýba „x faktor“ – akási neuchopiteľná vlastnosť, schopnosť zažiariť

a ihneď nadviazať spojenie s publikom, len čo vyjde na pódium.

Po hodine a pol sa mi začínalo zívvať, tak som zaklapol laptop a zišiel som do suterénu vybrať opraté veci z práčky. Ako som tak vyberal jej obsah a hádzal ho do koša na bielizeň, zazvonilo mi na telefóne neznáme číslo. Nezdvihol som to a o chvíľu nato mi v hlasovej schránke pristála správa.

„Ahoj, toto je odkaz pre Xandera Buckleyho,“ ozval sa smelý ženský hlas. Prijemne mi zvonil v uchu. Spomenul som si na *medové vokály a jemnú drsnosť*.

„Volám sa Kelly Jo Sullivanová, som Kevinova sestra. Len som vám chcela dať vedieť, že hoci si vážim vašu ponuku byť mojou ochrankou počas môjho pobytu tu, nie je to nutné. Vlastne by som dala prednosť samote. Nič proti vám, no ubytovanie, čo som si prenajala, je aj beztak dosť malé a rozhodne tu nie je miesto pre dvoch. Aj tak vám však ďakujem a želám ešte pekný večer!“

Hneď som zavolať Sullymu, no nebral mi to. Asi už bol mimo siete.

Dobre teda. Dal som mu slovo, že na ňu počas tých dvoch týždňov dohliadnem. Deň i noc. Či s tým bude súhlasiť, alebo nie.

(A zjavne nebude.)

Premýšľal som, čo spraví, keď sa tam objavím. Prijme to alebo so mnou bude bojovať?

Spomenul som si na tie jej ryšavé vlasy a červené pery a mal som pocit, že už asi viem, ako zareaguje.

Ale mne to vôbec neprekážalo.

Rád som sa škriepil.

Druhá kapitola

Kelly

DVA TÝŽDNE IBA PRE SEBA.

Dva týždne pokoja, slobody a rozjímania.

Na dva týždne zo mňa bude iba obyčajná Kelly Jo Sullivanová a nie senzácia country hudby Pixie Hart.

Budem si môcť vybrať, či vstanem skoro ráno alebo budem spať až do poludnia. Celé dni môžem chodiť na výlety do prírody alebo si čítať niekde vonku v tieni. Budem si môcť iba tak usrkávať z vína a sledovať mesiac na oblohe alebo si hrať na gitare pod hviezdnu oblohou.

Budem počúvať hudbu alebo si len tak užívať ticho. Mohla by som aj meditovať či dokonca masturbovať. Budem mať čas popremýšľať a naplánovať si, čo ďalej, bez toho, aby mi do toho niekto vstupoval.

Nebudem musieť nosiť flitre, dávať si natáčky do vlasov či sedieť dve hodiny na líčení. Nebudem musieť ísť na žiadne stretnutia s kravaťákmi z nahrávacej spoločnosti PMG Records, ktorým sa nepáčia texty, ktoré som napísala, účes, aký nosím, alebo tie dve kilá, čo som pribrala. Nikomu sa nebudem musieť zverovať so svojimi plánmi.

Ak si budem chcieť dať šálku kávy, odveziem sa niekam do kaviarne. Ak ma ovládne chuť na koláč, upečiem si ho. Ak sa

mi nebude chcieť týždeň umyť si vlasy, tak si ich neumyjem. Nijaký paparazzo to nezdokumentuje.

Niežeby som sa netešila, že sa mi podarilo započat' hviezdnu kariéru ako Pixie Hart, no v posledných mesiacoch som mala pocit, že si od nej potrebujem trochu oddýchnuť. Od všetkého a všetkých.

Práve preto som zrušila toho ochrankára, ktorého najal môj brat. Aspoň na dva týždne som sa chcela cítiť ako *obyčajný človek*, a to by sa mi s bývalým agentom vojenskej elitnej jednotky Navy SEAL, čo by sa okolo mňa ustavične obšmieval a sledoval každý môj krok, rozhodne nepodarilo.

Posadila som sa na svoj kufor, aby som ho mohla zavrieť, a keď sa mi ho napokon podarilo zatlačiť a zazipsovať, víťazoslávne som začala ruky do pästí. Postavila som sa a potiahla batožinu na chodbu. Nejako som ju potom dostala po širokom točitom schodisku až na prizemie. Len nedávno som kúpila tento nový dom v Nashville. O siedmej ráno ešte takmer všetci spali. Mama bývala hore dlho do noci. Hlavne keď tu bol aj otec. Trhlo ma zakaždým, keď kufor dopadol na mramorový schod. Chcela som sa odtiaľ nepozorovane vytratiť.

Deaktivovala som domový alarm a otvorila prednú bránu. Vykĺzla som do vlhkého tepla augustového rána. Na kruhovej príjazdovej ceste stál minivan, ktorý mi prenajala moja asistentka Jess na svoje meno. Bolo to postaršie auto sivej farby, celkom nenápadné s jemnou preliačinou na nárazníku a škrabancom na dverách šoféra. Pripomínalo dodávku, ktorou uponáhľaná matka vozieva svoje tri deti do školy. Rozhodne by nikto netipoval, že sa v nej vezie hviezda country hudby, a presne takto som to chcela.

Potiahla som svoju batožinu cez verandu dolu schodmi – buch, buch, buch. Potom som strčila do zadných dverí dodávky. No nech som sa akokoľvek snažila, nedokázala som nadvihnúť ten prekliaty kufor. Práve som zvažovala, že nejaké

veci preložím do druhého kufra, keď sa zo zákruty príjazdovej cesty prirútil veľký Chevrolet a zabrzdil tak prudko, až mu zapišťali pneumatiky. Vyskočil z neho muž v strednom veku oblečený v džínsoch a starodávnom tričku z turné Willieho Nelsona¹. Bol to môj manažér Rick Wagstaff. Nikto mu však nikdy nepovedal inak ako Wags.

„Dostal som tvoju správu.“ Podišiel ku mne a ukázal mi displej svojho telefónu. „Čo si myslela tým, že si dala padáka tomu ochrankárovi?“

Povzdychla som si. „Nemala som ti o tom vôbec hovoriť.“

„Kelly Jo, no tak. Ochranku potrebuješ, aj keď budeš v tom zapadákov.“

„Nechcem mať na dovolenke pri sebe nikoho cudzieho, Wags. A po tom všetkom, čím som si prešla s Dukom, a po tom donášaní paparazzom počas turné mám celkom vážne problémy s dôverou.“

„Vôbec sa ti nedivím,“ povedal a odložil si mobil späť do zadného vrečka. „Ale toho ochrankára vybral tvoj brat.“

„Je mi to jedno,“ vyhrkla som. „Už si to urovnal s tým nespokojným chlapom z mojej bývalej ochranky, čo sa vyhrážal, že ma zažaluje?“

„Pracujem na tom. Nemyslím si, že to naozaj poženie na súd. Iba sa chytil príležitosti, ako z nás vytĺcť peniaze. Tvrdí, že sme ho prepustili neprávom.“

„Myslíš si, že v tom nešiel? Mám mať výčitky za to, že sme prepustili nevinného?“

„Fotograf, ktorý za mnou prišiel, mi povedal, ako to bolo. Vraj o tom vedel celý tím.“

„Tak sa teda nebudem trápiť a seriem naňho.“ Ukázala som na svoj obrovský kufor. „Pomohol by si mi s ním?“

Prekrížil si ruky na hrudi. „Nebudem ti pomáhať a podporovať ňu v tom.“

---

¹ veľmi populárny americký country spevák, skladateľ, gitarista a filmový herec

Zagúľala som očami, nechala som batožinu na zemi a vyrazila som do domu po gitaru.

Wags ma nasledoval do obývačky. „Čo keby si so sebou vzala mamu?“

Schytila som puzdro s gitarou z miesta vedľa klavíra a otočila sa k nemu. „To nemyslíš vážne. Mama si predstavuje oddych ako chodenie na manikúru, pedikúru a na masáže. Rozhodne nie ako túru po lese. Prišla by som pri nej o rozum a ona by asi o ten svoj prišla tiež.“

Môj manažér si povzdychol a pošúchal si zátylok. „Kiežby tu teraz bol tvoj brat.“

„Aj ja by som si to želala,“ riekla som a zamierila som k vchodovým dverám. Kevin bol pre mňa jediný človek na celom svete, s ktorým by som nemala problém stráviť dva týždne v kuse na jednom mieste. Nech nás v detstve stretli akékoľvek zlé časy, vďaka tomu, že sme mali jeden druhého, sa to vždy dalo nejako znieť. Mal o dva roky viac ako ja. Nikdy som neplakala viac než v deň, keď nastúpil do armády. „Lenže teraz tu nie je,“ skonštatovala som.

Wags iba tak stál, kým som otvárala posuvné dvere na strane pasažiera a vložila gitaru na podlahu medzi sedadlá. „Potrebuješ tam niekoho mať,“ trval na svojom. „Nemôžeš vziať Jess?“

„Tá ide s rodinou na dovolenku do Colorada,“ odvetila som, kráčajúc späť do domu s Wagsom v päťách. Z obrovskej kuchynskej komory som vzala veľké hnedé papierové vrečko, do ktorého som si včera večer nabalila niečo pod zub. „Tu máš. Buď užitočný.“

Wags ma nasledoval von k môjmu minivanu. „Chcem to mať oficiálne. Toto som neodobril.“

Položila som veci s potravinami do zadnej časti auta. „Wags, za posledných päť rokov som urobila úplne všetko, čo ste od mňa chceli. Nahrála som skladby, ktoré chcelo PMG štúdio,

spolupracovala som s každým arogantným producentom v Nashville, robila jedno turné za druhým bez prestávky a sťažovania sa. Zúčastnila som sa na všetkých spoločenských udalostiach, na ktoré ma nahrávacia spoločnosť poslala, vyhýbala sa problémom, a aj keď ma hejteri na internete doslova upaľovali na hranici, správala som sa ako dobré dievča.“

„To áno.“

„Takže teraz jednoducho potrebujem pauzu, Wags, inak mi z toho preskočí.“

Položil tašku na zem vedľa tej druhej. „Nevravím, že si nezaslúžiš oddych, Kelly Jo. Isteže si ho zaslúžiš, No ak by sa ti niečo stalo... nikdy by som si to neodpustil.“

Jeho slová ma trochu obmäkčili. Wags nebol ako môj otec – diabolsky pekný, šarmantný alkoholik so slabosťou na ženy a gambler, ktorý nás od mojich šiestich rokov ustavične opúšťal a znova sa k nám vracal. Wags sa stal mojím manažérom ešte pred tým, než som vyhrala *Nashville Next*, a bol mi neotrasiteľne verný. „Nič sa mi nestane. Budem úplne v pohode.“

„Kevin si to nemyslí.“

„Je to môj brat, príliš ma ochraňuje a stále sa na mňa pozerá ako na dieťa.“ Obišla som dodávku a znova som sa do nej snažila cez zadné dvere vpratať svoj kufor. No nech som robila čokoľvek, nedarilo sa mi to. „Wags, veľmi pekne ťa prosím, mohol by si mi pomôcť naložiť to?“

Pery pod hustými fúzmi sa mu skrútili do milého úsmevu. „Ak to urobím, budeš súhlasiť s tou ochrankou?“

Zohla som sa ku kufru a snažila sa zodvihnúť ho, stonajúc od námahy.

„Ježišmaria, prestaň s tým. Ublížiš si.“ Wags ma nežne odstrčil a potom nadvihol batožinu a naložil ju do dodávky. „Čo tam, preboha, máš také ťažké?“

„Oblečenie,“ odvetila som. „Vlasovú kozmetiku a knihy.“

A aj zopár vibrujúcich hračiek, ale to nemusel vedieť.

Zabuchol zadné dverka dodávky a odprevadil ma k dverám šoféra. „Vystačí ti nádrž? Zastaviť by si mala až niekde za Nashvillom. Čím ďalej odtiaľto budeš, tým menšia šanca, že si ťa niekto všimne a spozná ťa. Vieš vôbec, ako sa to tankuje?“

„Nie,“ povedala som a nemihla som ani brvou. „Určite mi s tým na pumpe niekto ochotne pomôže.“ Strčila som ho do hrude a naskočila som do auta. „Isteže to viem, preboha! Musím odtiaľto vypadnúť. Maj sa, Wags. Zavolám ti, keď tam dorazím. Povedz mame, aby sa o mňa nebála.“

Zalovila som v kabelke a vytiahla z nej nadrozmerné slnečné okuliare a založila si ich na tvár. Potom som zo strany spolujazdca schmatla bejzbalovú čapicu a nasadila si ju tak, že som do nej schovala svoje ryšavé vlasy. Naštartovala som, stiahla som okno a usmiala sa na svojho manažéra, ktorý ešte stále postával na príjazdovej ceste s rukami prekríženými na hrudi. Tváril sa zarmútené. „Vidíš, ani by si ma nespoznal.“

Pokrútil hlavou. „Toto je fakt blbý nápad.“

„Beriem na seba všetky riziká,“ riekla som a znova vytiahla okno.

Potom som šliapla na plyn a v starom ošúchanom minivane vyrazila v ústrety svojej slobode.

Bola som na ceste asi hodinu, keď mi zavolala mama. Najradšej by som to nechala na odkazovú schránku, ale vedela som, že by mi potom ustavične volala. Nechcela som, aby panikárla a zavolala diaľničnú políciu. Posledné, čo som potrebovala, bol internet plný fotografií Pixie Hart, na ktorých ma pri krajnici zastavuje štátna polícia.

„Ahoj,“ pozdravila som.

„Kelly Jo Sullivanová! Ako si mohla?“

„Dobré ráno, mami. Ako si sa vyspala?“

„Nemeň tému. Vykradla si sa z domu, ako keď si mala šestnásť.“

„Hej, ale vtedy som sa vykrádala na diskotéku do klubu. Tentoraz som išla na dovolenku.“

„Wags vraví, že si vyhodila ochrankára.“

Dofrasa s Wagsom! „Nepotrebujem ho.“

„Potom za mnou nechod' s plačom, keď na teba zaútočí medveď. Hovorila som ti o tej predpovedi, však?“

Prekrútila som očami. „Hovorila.“

„Mám ti to zopakovať?“

„Nie.“

„Pretože ty dobre vieš, že som jasnozrivá, rovnako ako praxteta Sissy.“

„Hej, viem.“

„A táto vízia bola taká jasná – stál tam obrovský čierny medveď. Týčil sa nad tebou. Vyzeral, akoby ťa chcel roztrhať na kúsky a zožrať. Nezostal by po tebe ani masťný flak!“

„Mama, sľubujem, že keď zbadám medveďa, budem utekať opačným smerom.“

„Nie! To je presne to, čo nesmieš urobiť! Vyhľadala som si to na internete. Mala by si pomaly ustupovať dozadu. Ak nebudeš môcť, skús predstierať, že si obrovská, a rob hluk, krič a tleskaj.“

„Mám predstierať, že som obrovská?“ Mám ledva meter päťdesiatsedem, keď si poriadne natupírujem vlasy. „To sa mi určite nepodarí.“

Povzdychla si. „Tvoj brat bude zúriť. To vieš.“

„Vyriešim to s ním, keď sa vráti.“

„Normálne rozmýšľam, že sa vyberiem za tebou, aby som ti mohla dať zopár na zadok za to, ako ma trápiš. Robia sa mi z toho vrásky. A tvoj otec je od starostí celý bez seba.“

A to odkedy? pomyslela som si.

„Vraví, že s tebou chce hovoriť. Dám ti ho.“

Nie, prosím. Musím...“

„Kelly Jo? Si to ty, chrústik?“

Zaškripala som zubami. „Čo je, ocko?“

„Práve som si robil raňajky a myslel som na teba. Kedysi sme my dvaja vstávali zavčasu, aby sme pre mamu a Kevina spravili vafle. A aký neporiadok sme pri tom vždy narobili.“ Zasmial sa a ten smiech mi pripomenul časy môjho detstva. Tú malú kuchyňu. Cesto sme vždy povylievali po kredenci a prsty som mala lepkavé od sirupu. Cítila som sa vtedy tak bezpečne, príjemne a obklopená láskou. Niekedy to tak bývalo.

„Pamätám sa na to.“

„Už si podpísala novú zmluvu s PMG, chrústik?“

„Ešte nie. Premýšľam nad ňou.“

„Je to dobrá zmluva. Budeš mať kopec peňazí. Nad čím vôbec uvažuješ?“

„Chcela by som mať väčšiu kontrolu nad svojou tvorbou a pracovať s inými producentmi. Viac so ženami. A chcem nahrávať vlastné skladby.“

„Chrústik, nahrávacia spoločnosť dobre vie, čo robí. Majú s tým skúsenosti. Mala by si robiť, čo povedia.“

Čosi mi navrávalo, že moja nahrávacia spoločnosť podplatila otca, aby ma presvedčil pristúpiť na ich podmienky. Mala som z toho hrozný pocit. „Musím sa sústrediť na cestu, oci. Uvidíme sa o dva týždne.“ *Ak sa znova niekam nevyparíš.*

Nečakala som, čo povie, zložila som a nastavila režim telefónu na *Nevyrušovať*.

Cesta mi trvala takmer dvanásť hodín, ale na miesto, ktoré sa na nasledujúce dva týždne malo stať mojím novým domovom, som dorazila ešte pred západom slnka. Chata v tvare písmena „A“ učupená hlboko uprostred lesa bola široko-ďaleko jediná.

Tešila som sa z toľkého súkromia, príjemnej teploty a na nasledujúce dva týždne plné slobody. Hodila som čapicu nabok a potriasla som hlavou, aby som si rozpustila vlasy. Natešene som vyskočila z auta, aj keď som si spravila nejaké prestávky na tankovanie a na odpočívadle som si kúpila sendvič. Dokonca som sa zastavila aj na jednej farme blízko cesty a nakúpila tam čerstvú zeleninu. Ani raz ma nikto nespoznal. Zatočila som sa okolo svojej osi, zhlboka som sa nadýchla a snažila sa ponoriť do prítomného okamihu.

Vo vzduchu som zacítila vlhkú zeminu, lístie a niečo štipľavé, nejakú bylinku. Spomenula som si na púpavy. Ako dieťa som si myslela, že sú krásne, a vždy som ich na lúke neďaleko nášho domu natrhala priam na kilá a takúto „kyticu“ som potom hrdo dala mame. Chúďa mama, poslušne ich dávala do zaváraninovej fľaše s vodou.

Chata nebola vôbec veľká, fasádu obrastal zelený mach a strecha tiahnuca sa až k zemi sa vďaka oranžovej farbe poriadne vynímala. Drevená veranda lemovala chatu po celej šírke. Pri dverách na jednej strane stáli dve hojdacie kreslá a na opačnej obrovská črepníková rastlina.

Obzrela som sa doľava a všimla si tam ohnisko so štyrmi záhradnými kreslami. Uvažovala som, či prídem na to, ako tam založiť ohník tak, aby som nebudaj nezapálila aj celý dom.

Pristúpila som k predným dverám a rýchlo som si prešla emaily. Hľadala som tam kód od spoločnosti, od ktorej chatu prenajala Jess, a tá mi túto správu následne preposlala. Zadala som číslo a zámka povolila. Otvorila som dvere.

Vonkoncom sa to tu nepodobalo na môj domov v Nashvile. Rezidencia, ktorú som kúpila, bola po nedávnej renová-

cii zariadená v jemných odtieňoch bielej a svetlosivej farby. Toto miesto však ovládla útulná hnedá – drevené borovicové obloženie, gauč kávovej farby, kozub z červenohnedej tehly a koberec pieskovej farby. Ovoňala som ho a trochu páchol od plesne. Nechýbali tu ani sieťkové dvere proti hmyzu, preto som tie drevené mohla nechať dokorán a otvorila som aj krídlové okno z každej strany.

Hneď za halou sa nachádzala úzka kuchynka, ktorá by sa zmestila do môjho raňajkového kútika doma v Nashville – tvorila ju umývačka riadu, umývadlo z nehrdzavejúcej ocele a hnedý elektrický sporák, ktorý vyzeral starší ako ja. Zo steny vyčnievala menšia pracovná doska a pod ňou boli založené dve stoličky.

Prešla som cez chodbu. Našla som kúpeľňu a hneď oproti nej spálňu. Žlto-biele kachličky v kúpeľni ma vôbec neohúrili, ale aspoň to tam bolo čisté a vzdušné. Uteráky zložené na toaletnom stolíku vyzerali hrubé a huňaté. Spálňa tiež nebola ktovieako priestranná a naklonená drevená stena oproti posteli tento pocit stiesnenosti ešte umocňovala. Pripadalo mi to tu skoro ako v stane.

Na stredne veľkej posteli bez čela ležala biela huňatá deka a množstvo vankúšov. Okno nad lôžkom ponúkalo výhľad do lesa. Kľakla som si na matrac a otvorila ho. Usmiala som sa, keď mi svieži vietor pohladil tvár.

Nebolo to tu ako v Ritz-Carlton, ale mne to vôbec neprekážalo.

Aby som si oddýchla, nepotrebovala som výhľad na oceán a predražený minibar ani servis na izbu. Tešila som sa z tohto útulného príbytku, a keď som vyšla von po kufre, už som si spokojne pospevovala. (Zložiť tie prekliate batožiny z dodávky mi trvalo hodnú chvíľu, ale podarilo sa.)

Vybalila som potraviny, oblečenie a toaletné potreby. Vibrátor som zastrčila pod posteľ a druhý som dala do kúpeľ-

ne do sprchy. Džínsové krátke nohavice, biele tričko a čižmy som vymenila za šortky na behanie, športovú podprsenku a tenisky. V kúpeľni som si zopla vlasy do chvosta a naniesla na tvár a ramená trochu opaľovacieho krému. Práve som sa chystala vložiť si slúchadlá do uší, keď mi zrazu napadlo, že som ešte nikomu nedala vedieť, že som sem bezpečne dorazila.

Vzala som telefón a hneď som si všimla, že za celý deň sa tam nazbieralo niekoľko správ. Jedna od Jess, jedna od Wagsa a tri od mamy. Všetci sa pýtali, aká bola cesta. Našla som aj správu od svojej štylistky Kayly, chcela odo mňa, aby som si do kalendára zaznačila termíny na skúšku šiat. Duke mi dokonca poslal hlasovku (ktorú som bez vypočutia ihneď vymazala) a jednu mi poslal aj otec. Aj tú som veľmi túžila vymazať, ale nemohla som.

Akoby vôbec nezáležalo na tom, koľko som už mala rokov a koľkokrát ma sklamal, to malé dievčatko vo mne stále dúfalo. Zakaždým som akosi verila, že sa z neho nejakým zázrakom stane ten ocko, po akom som túžila.

Zhlboka som sa nadýchla a prehrala si to.

„Ahoj, chrústik. Viem, že nechceš, aby ťa počas cesty niekto otravoval, takže ti dám pokoj, iba som ti chcel pripomenúť tú pôžičku, nemal som kedy, keď sme predtým volali. Mám rozpracovaný jeden nový projekt, bude to čosi bombové. Som do toho zapojený od úplného začiatku. Nebudem ťa otravovať nejakými podrobnosťami, ale keby si mi mohla poslať dvadsaťtisíc – možno aj dvadsaťpäť –, bolo by to fajn. Vďaka, chrústik. Ty moje šikovné dievčatko. Si najlepšia.“

Počúvala som ďalej, hoci už skončil. Takmer som dúfala, že tam toho bude viac. Isteže, nič iné už nepovedal. Chcel iba peniaze. Tak ako vždy.

Vymazala som ten odkaz. Znova som si dopriala hlboký nádech a narátala som do desať.

Ukryté srdce

Odpísala som štylistke, že som si tie termíny pridala, a pripomenula som jej, že mám teraz dva týždne voľno. Jess som napísala toto:

Zvládla som to. Dorazila som asi pred hodinou a všetko je v tom najlepšom poriadku.

Jeej! Ubytko je v pohode? Viem, že to nemá na päťhviezdičkový hotel, na aký si zvyknutá, ale vravela si, že chceš niečo vidiecke. Niekde, kde ťa nikto nenájde.

Je to tu perfektné. Fakt sa ti to podarilo! Maličké a v ústraní a rozhodne vidiecke, ale čisté a útulné. Veľmi sa mi tu páči!

Super. Už si voľno!

Ty tiež!

Potom som napísala Wagsovi a mame.

Som tu a som v poriadku. Po medvedoch ani stopy. Niet tu ani živej duše.

Nechávam si telefón v režime Nevyrušovať, aby som si mohla užít prírodu, ale zajtra vám zavolám. Nebojte sa o mňa.

Wags označil moju správu ako *páči sa mi to* a odpísal mi.

Aj tak sa budem báť, ale vďaka, že si sa ozvala. Píšeme si.

Aj mama mi odpísala:

A čo vlky? Podľa googlu v Michichane sú. A aj čosi, čo sa volá užovka sivá.

Zachvela som sa. Užovka sivá?

Ani trochu sa mi nepáčilo, ako to znelo. Mám si to vygoogliť, aby som vedela, na čo sa pripraviť? Takmer som si to hneď vyťukala do vyhľadávača, ale potom som si povedala, že na to kašlem. Radšej to nevedieť.

Strčila som do dverí a vyšla na prednú terasu. Opatrne som sa rozhliadla, či tam náhodu nezbadám čosi sa plaziť. Zaškriekala som od úľaku, keď odrazu predo mnou pristál malý vtáčik. Rýchlo odletel a ja som sa rozosmiala. Urobila som si zopár *selfie* záberov a vybrala najlepšie, ktorý som potom

uverejnila na sociálnej sieti pre mojich milión sledovateľov. Pridala som popis: *Som vďačná za to, že si tu takto môžem užívať slnečné lúče.*

Zišla som z terasy a vybrala sa cestičkou pomedzi stromy. Kráčala som ľahkým tempom, v ušiach mi hrali obľúbené skladby z playlistu, mix súčasnej a klasickej country hudby, všetko ženy – ikony a rebelky. Ako som pridávala tempo, snažila som sa v sebe nájsť rovnaké sebavedomie a energiu, akú som cítila v hudbe týchto speváčok.

Popravde, kritika ma trápila viac, než som dávala najavo. Nepáčilo sa mi, keď ma niekto označoval za figúrku akejsi reality šou, za predajného človeka, za nablýskanú pop-country princeznú bez skutočného talentu. Vyčítala som si, že som uverila tomu, že moje pravé meno je nudné. A nenávidela som aj to, že sa zo mňa kvôli tomu, aby som sa presadila v hudobnom priemysle, musela stať obchodná značka. Môj talent nestačil. Neznášala som to, ako som sa teraz cítila. Akoby zo mňa urobili niekoho iného.

Chcela som sa znova cítiť ako kedysi, keď som bola mladšia. Ako to dievča, ktoré dlho do noci písalo piesne so zažatou baterkou pod paplónom, keď malo spať. Tie skladby pre mňa čosi znamenali. Do tých piesní som pochovávala svoje najhlbšie bolesti, vyjadrovala nimi radosť a snívala v nich tie najdivokejšie sny.

Chcela som, aby to dievča niekto počúval.

Cestička sa končila pri akejsi riečke či potoku. A hoci mi bolo horúco a spotila som sa, voda sa mi zdala príliš zelená a strašidelná. Predstavila som si štíhlu užovku sivú a definitívne som sa rozhodla, že to nebudem riskovať a nevykúpem sa tu.

Otočila som smerom k chatke. Cestou späť som dostala nápad na pieseň. Boli to zatiaľ iba útržky veršov, trojštvrťový takt a kombinácia akordov, ktoré som ešte doteraz v piesňach nehrala.

Tak som sa z toho tešila, že som sa ani na sekundu nezastavila, a keď som dorazila do chatky, hneď som schmatla gitaru a kus papiera. Načmárala som tam zopár nôt a nahrála som sa, skúšajúc akordy v rôznom tempe. Nebolo to dokonalé, ale keď som si to pustila, rozradostilo ma to a to bol dobrý začiatok.

Ako som si vyzliekala bežecké oblečenie, zaškvrkalo mi v bruchu a uvedomila som si, že už som takmer osem hodín nič nejedla. Z toho, čo som si doniesla z domu, a čerstvých potravín z farmy som si mohla ukuchtiť cestoviny s nejakou dobrou omáčkou. Pribalila som si aj fľašu vína. Zajtra sa zastavím v meste a spravím si zásoby.

V sprche som si pospevovala a vymýšľala ďalší text k skladbe. Uprostred zmývania kondicionéra mi napadli fakt skvelé verše. Musela som si ich ihneď zapísať. Bola som ako zmyslov zbavená, vyskočila som zo sprchy a vyštartovala z kúpeľne celkom nahá.

A vtedy som v obývačke zbadala toho zavalitého bradatého blbca.